

have troet umuligt, er sket. Den Morgen udenfor gamle Bodils Hus vakte der et nyt, stort Haab i mig ... af Dem! Nu maa De sige mig, om jeg skulde have tiet.

»Pastor Gaardbo! Har De glemt, at jeg ikke er Kristen?«

»Nej, det har jeg ikke, kære Frøken! Dertil har De for ofte og for kraftigt mindet mig om det. Men — saa underligt det maaske kan lyde — det mistrøster mig ikke. Hvordan skulde De i Grunden være bleven det? Der er jo aldrig nogen, der har talt til Dem om Gud. Ikke engang da De var Barn. Men jeg veed, at De i Deres Inderste bærer paa en Længsel, som De endnu ikke selv forstaar. Deres Øjne og al Deres Tale har vidnet om et Savn, som De fornægter. Dersom jeg ikke vidste det saa sikkert, havde jeg aldrig talt til Dem, som jeg her har gjort.«

Jytte havde løftet Hovedet op fra sin Haand. Hun havde ogsaa et kort Nu set ham op i Øjnene, mens han talte. Nu sad hun igen med bøjet Hoved og havde begge Hænderne omkring Majolikakrukken.

»Ja, jeg forstaar Dem nu! Det er et forædlet og forskønnet Fremtids-Billede af mig, De er kommen til at sætte Pris paa. Men De kender mig alligevel ikke rigtig, Pastor Gaardbo. Jeg forsikrer Dem, Deres gode Tro til mig vilde jeg sørgeligt skuffe.